

STANOVISKO**Ministerstva životního prostředí, odboru legislativního a ochrany ovzduší, ke způsobu stanovení počtu provozních hodin podle vyhlášky č. 415/2012 Sb.**

Ve vztahu k provozním hodinám je ve zmocňovacím ustanovení § 6 odst. 10 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně ovzduší), uvedeno, že způsob stanovení jejich počtu stanoví ministerstvo životního prostředí vyhláškou. Ministerstvo tak učinilo ve vyhlášce č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 415/2012 Sb.“).

V § 16 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 415/2012 Sb. je upraven závazný způsob stanovení počtu provozních hodin pro spalovací stacionární zdroje. Provozní hodiny se podle § 16 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. určí jako doba vyjádřená v hodinách, během níž je stacionární zdroj ve stabilizovaném provozu, přičemž doba uvádění spalovacího stacionárního zdroje do provozu a doba jeho odstavování z provozu se do této doby nezapočítává. Doba uvádění do provozu a doba odstavování musí být stanovena provozním řádem. Provozní řád představuje soubor technickoprovozních parametrů a technickoorganizačních opatření k zajištění provozu stacionárního zdroje a je podle § 12 odst. 4 písm. d) zákona o ochraně ovzduší povinnou součástí povolení provozu u stacionárních zdrojů označených ve sloupci C v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší. Jedná se o jednu ze závazných podmínek pro provoz stacionárního zdroje. Náležitosti provozního řádu jsou stanoveny v příloze č. 12 vyhlášky č. 415/2012 Sb. V bodě 10 přílohy č. 12 je jako náležitost provozního řádu uvedeno „Vymezení stavů uvádění stacionárního zdroje do provozu a jeho odstavování“.

Výše uvedené platí obecně pro všechny spalovací stacionární zdroje, nicméně ve vztahu ke spalovacím stacionárním zdrojům o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW a vyšším stanoví § 16 odst. 2 vyhlášky č. 415/2012 Sb. speciální úpravu způsobu stanovení počtu provozních hodin. U těchto zdrojů se má doba jejich uvádění do provozu a doba jejich odstavování z provozu stanovit postupem podle rozhodnutí Evropské komise vydaným podle článku 41 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU, tj. podle prováděcího rozhodnutí Komise 2012/249/EU ze dne 7. května 2012 o určení doby uvádění do provozu a ukončování provozu pro účely směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU o průmyslových emisích (dále jen „směrnice o průmyslových emisích“).

Z důvodové zprávy k vyhlášce č. 415/2012 Sb. vyplývá, že detailní úprava způsobu stanovení provozních hodin u spalovacích stacionárních zdrojů o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW a vyšším je nezbytná pro jednotnou aplikaci požadavků směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění), tj. zejména pro posuzování plnění emisních limitů, aplikaci přechodných režimů, hodnocení výjimek pro záložní zdroje energie a vyhodnocování nároku na mírnější emisní limity podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 415/2012 Sb. u spalovacích stacionárních zdrojů provozovaných méně než stanovený počet provozních hodin.

Ve vztahu ke způsobu stanovení provozních hodin u spalovacích stacionárních zdrojů o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nižším než 50 MW důvodová zpráva k § 16 vyhlášky č. 415/2012 Sb. uvádí, že se bude „postupovat podle dosavadní praxe, tedy stanovovat dobu najíždění a odstavování individuálně v provozním řádu (zpravidla vymezením provozních parametrů), přičemž je vhodné přiměřeně přihlížet k výše uvedenému Rozhodnutí Evropské komise“.

Z uvedeného vyplývá, že v případě spalovacích stacionárních zdrojů o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nižším než 50 MW nepovažoval zákonodárce za nutné či vhodné postup stanovení doby uvádění do provozu a doby odstavování z provozu, detailně vymezovat. Doba uvádění do provozu a doba odstavování má být stanovena individuálně provozním řádem, který je součástí povolení provozu. Vzhledem k absenci přesných pravidel, bude podoba provozního řádu včetně vymezení stavů uvádění zdroje do provozu a jeho odstavování z provozu výsledkem správního řízení o vydání povolení provozu vedeného krajským úřadem podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší. Dle důvodové zprávy k vyhlášce č. 415/2012 Sb. má krajský úřad při stanovení doby uvádění zdroje do provozu a jeho odstavování z provozu postupovat dle dosavadní praxe, individuálně a přiměřeně také s přihlédnutím k rozhodnutí Komise 2012/249/EU.

Ustanovení čl. 1 rozhodnutí Komise 2012/249/EU stanoví, že se rozhodnutí použije „na spalovací zařízení, na něž se vztahuje kapitola III směrnice 2010/75/EU“. Pravidla pro určení doby uvádění do provozu a ukončování provozu stanovená rozhodnutím se proto aplikují na spalovací stacionární zdroje se jmenovitým tepelným příkonem 50 MW a vyšším. Jak uvádí důvodová zpráva k vyhlášce č. 415/2012 Sb., je třeba rozhodnutí Komise 2012/249/EU aplikovat s vědomím odlišnosti významu pojmů spalovací stacionární zdroj ve smyslu zákona o ochraně ovzduší a spalovací zařízení (combustion plant) ve smyslu směrnice o průmyslových emisích. Podle tzv. agregačních pravidel stanovených v čl. 29 směrnice o průmyslových emisích, jsou-li odpadní plyny ze dvou nebo více samostatných spalovacích zařízení odváděny společným komínem, považuje se propojení utvořené v těchto zařízeních za jediné spalovací zařízení a jejich kapacity se pro účely výpočtu celkového jmenovitého tepelného příkonu sčítají. Toto ustanovení bylo transponováno do § 4b zákona o ochraně ovzduší. Jedná-li se tedy o více spalovacích stacionárních zdrojů, jejichž spaliny jsou odváděny společným komínem, aplikuje se rozhodnutí Komise 2012/249/EU na celý soubor spalovacích stacionárních zdrojů, tj. na spalovací zařízení ve smyslu směrnice o průmyslových emisích vzniklé po sečtení jmenovitých tepelných příkonů jednotlivých spalovacích stacionárních zdrojů podle § 4b zákona o ochraně ovzduší.

Při posuzování počtu provozních hodin u spalovacích stacionárních zdrojů o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nižším než 50 MW by se mělo postupovat stejným způsobem, tj. provozní hodiny by měly být počítány pro celý soubor spalovacích stacionárních zdrojů. To vyplývá zejména z první věty části II přílohy č. 2 vyhlášky č. 415/2012 Sb., v které se uvádí, že „pro kotle jsou specifické emisní limity vztaženy k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu“ (tj. celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého souboru spalovacích stacionárních zdrojů vzniklého sečtením jmenovitých tepelných příkonů jednotlivých kotlů podle § 4b zákona o ochraně ovzduší). Jsou-li emisní limity v části II přílohy č. 2 vyhlášky č. 415/2012 Sb. vztaženy k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu, je nezbytné i výjimky z těchto emisních

limitů aplikovat na celý soubor spalovacích stacionárních zdrojů. Je-li specifický emisní limit uvedený ve výjimce vztažen k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu, je třeba i výši provozních hodin vztahovat k celému souboru spalovacích zdrojů po sečtení, nikoli k jednotlivým zdrojům, pokud není výslovně stanoveno jinak (jako je tomu např. u některých výjimek z emisních limitů v části I přílohy č. 2). Samotné vymezení stavů uvádění zdroje do provozu a jeho odstavování z provozu stanoví krajský úřad, jak je uvedeno výše, v rámci správního řízení o vydání povolení provozu, a to individuálně a přiměřeně s přihlédnutím k pravidlům stanoveným v rozhodnutí Komise 2012/249/EU. Nicméně s ohledem na ustanovení § 15 odst. 7 vyhlášky č. 415/2012 Sb. je nezbytné spalovací stacionární zdroje uvádět do provozu a odstavovat z provozu v co nejkratší možné době.

JUDr. Libor Dvořákředitel legislativního odboru
*podepsáno elektronicky***Ing. Kurt Dědič**ředitel odboru ochrany ovzduší
podepsáno elektronicky